

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Pitumpu't Dalawa

Ang Propetikong Pagsasanib: Mula sa Pagkakabaha-bahagi ng Sinaunang Israel hanggang sa Wakas ng Estados Unidos

Jeff Pippenger
2024-02-05

Ang patotoo ng paghihimagsik ni Jeroboam ay siya ring kasaysayan ng pagkakahati ng sinaunang Israel sa dalawang bansa. Ang kaharian sa hilaga na binubuo ng sampung lipi ay kilala bilang Israel, o kung minsan ay Efraim, at ang kaharian sa timog ay kilala bilang Juda. Sa panahon ni Ezekiel, matagal nang nahahati ang kaharian sa dalawa, at sa kabanata tatumpu't pito, binigyan si Ezekiel ng isang hula na nagsasaad na ang dalawang kaharian ay muling magiging isang bansa. Ang hulang iyon ay natupad sa pasimula ng kasaysayan ng halimaw mula sa lupa (ang Estados Unidos), at natutupad sa huling pagkakataon sa katapusan ng Estados Unidos, sapagkat laging inilalarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula ng isang bagay.

Ang paghihimagsik ni Jeroboam noong nahati ang Israel sa dalawang kaharian ay kumakatawan sa isang paghihimagsik sa pasimula ng Estados Unidos, at gayundin sa katapusan ng Estados Unidos. Ang paghihimagsik sa pasimula at sa katapusan ng Estados Unidos ay kinabibilangan ng pagsasanib ng dalawang kaharian. Ang kabanata labing-walo ng Apocalipsis, gaya ng paulit-ulit na binabanggit sa mga artikulong ito mula sa mga sulatin ni Kapatid na White, ay kumakatawan sa dalawang panawagan sa mga iglesia. Ang dalawang bansa na pinagkakaisa sa oras ng krisis ng batas ng Linggo ay ang isandaan apatnapu't apat na libo, at ang iba pang kawan ng Diyos na nasa Babilonia pa.

Ang dalawang bansa na pinag-isa sa kasaysayang Millerite ay ang Juda at Efraim. Pinag-isa sila nang ang mga magkahiwalay na poot laban sa dalawang kaharian ay nagwakas, ayon sa pagkakasunod, noong 1798 at pagkatapos ay noong 1844. Ang salitang “moreover” sa ika-tatumpu't pitong kabanata ng Ezekiel ay nagbibigay-daan upang matiyak natin ang paglalapat na ito. Ang salitang “moreover” ay nangangahulugang ilagay ang mensaheng sumusunod sa “moreover,” sa ibabaw ng mensaheng nauna sa salitang “moreover.”

At muling dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsasabi, Bukod dito, ikaw, anak ng tao, kumuha ka ng isang putol na kahoy, at isulat mo sa ibabaw niyon, Ukol kay Juda, at ukol sa mga anak ni Israel na kaniyang mga kasama; saka kumuha ka ng isa pang putol na kahoy, at isulat mo sa ibabaw niyon, Ukol kay Jose, ang kahoy ni Efraim, at ukol sa buong sangbahayan ng Israel na kaniyang mga kasama; at pagsamahin mo ang mga iyon sa isa't isa upang maging isang kahoy; at sila'y magiging isa sa iyong kamay. Ezekiel 37:15-17.

Ipinaiiral ni Ezekiel ang propetikong simulain ng pag-uulit at pagpapalawak nang sabihin niya, “Bukod dito.” Si Ezekiel ay dapat kumuha ng dalawang patpat, isa para sa Juda at isa para sa Efraim, at ang hulang inilalarawan sa pamamagitan ng dalawang patpat ay ipatong niya sa ibabaw ng naunang hula. Ang naunang propetikong paglalarawan ay nagsimula sa unang talata nang si

Ezekiel ay dinala sa isang libis ng mga tuyong buto ng mga patay.

Ang kamay ng Panginoon ay sumasa akin, at dinala niya ako sa Espiritu ng Panginoon, at inilapag niya ako sa gitna ng isang lambak na puno ng mga buto. At ipinaraan niya ako sa palibot nila; at, narito, napakarami sa maluwang na lambak; at, narito, lubhang tuyong mga iyon. At sinabi niya sa akin, Anak ng tao, mabubuhay ba ang mga butong ito? At sumagot ako, O Panginoong Dios, ikaw ang nakaalam. Muli niyang sinabi sa akin, Magpahayag ka ng propesiya sa mga butong ito, at sabihin mo sa kanila, O kayong tuyong mga buto, pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon. Ganito ang sabi ng Panginoong Dios sa mga butong ito: Narito, ipapapasok ko ang hininga sa inyo, at kayo'y mabubuhay. At maglalagay ako ng mga litid sa inyo, at magpapatubo ako ng laman sa inyo, at tatakpan ko kayo ng balat, at ilalagay ko sa inyo ang hininga, at kayo'y mabubuhay; at makikilala ninyo na ako ang Panginoon. Kaya nagpropesiya ako ayon sa iniutos sa akin; at samantalang ako'y nagpopropesiya, nagkaroon ng ingay, at, narito, isang pagyanig, at ang mga buto ay nagsipagsama-sama, buto sa kaniyang buto. At nang aking masdan, narito, ang mga litid at ang laman ay sumibol sa kanila, at tinakpan sila ng balat sa ibabaw; ngunit wala pang hininga sa kanila. Nang magkagayo'y sinabi niya sa akin, Magpahayag ka ng propesiya sa hangin; magpropesiya ka, anak ng tao, at sabihin mo sa hangin, Ganito ang sabi ng Panginoong Dios: Manggaling ka mula sa apat na hangin, O hininga, at hipan mo ang mga pinaslang na ito, upang sila'y mabuhay. Kaya nagpropesiya ako ayon sa iniutos niya sa akin, at pumasok sa kanila ang hininga, at sila'y nabuhay, at tumindig sa kanilang mga paa, isang lubhang malaking hukbo. At sinabi niya sa akin, Anak ng tao, ang mga butong ito ay ang buong sambahayan ng Israel: narito, sinasabi nila, Natuyo na ang aming mga buto, at naparam ang aming pag-asa; kami'y lubusang nahiwalay. Kaya magpahayag ka ng propesiya at sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Dios: Narito, bayan ko, bubuksan ko ang inyong mga libingan, at ipaahon ko kayo mula sa inyong mga libingan, at dadalhin ko kayo sa lupain ng Israel. At malalaman ninyo na ako ang Panginoon, kapag binuksan ko ang inyong mga libingan, O bayan ko, at iniahon ko kayo mula sa inyong mga libingan. At ilalagay ko ang aking Espiritu sa inyo, at kayo'y mabubuhay, at ilalagay ko kayo sa inyong sariling lupain; kung magkagayo'y malalaman ninyo na ako, ang Panginoon, ang nagsalita nito at siyang gumanap nito, sabi ng Panginoon. Ezekiel 37:1-14.

Mula pa sa pasimula ng mga artikulong ito, ipinakita natin na ang libis ng mga buto ng mga patay ay kumakatawan sa bayan ng Diyos sa mga huling araw, at na ang mensahe ng apat na hangin, na nagiging sanhi upang sila'y tumindig sa kanilang mga paa bilang isang makapangyarihang hukbo, ay ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi na tumutukoy sa Islam ng ikatlong "Sa Aba." Itinutukoy ni Kapatid na White ang mga buto bilang bayan ng Diyos.

"Isinasantabi ko ang aking panulat at itinataas ko ang aking kaluluwa sa panalangin, upang hingahan ng Panginoon ang kaniyang bayang tumalikod, na tulad ng mga tuyong buto, upang sila'y mabuhay." General Conference Bulletin, Pebrero 4, 1893.

Ipinakita na natin sa mga naunang artikulo na ang propetikong mensaheng tumutukoy sa Hulyo 18, 2020, ay mali, at na ang huwad na pagpapahayag ay nagtanda sa pagdating ng unang pagkabigo at ng panahon ng pag-antala sa talinhaga ng sampung dalaga. Bagaman lehitimo ang pagpapahayag ng panahon sa kapanahunan ng mga Millerite, pagkaraan ng 1844, hindi na kailanman dapat

magkaroon ng isa pang mensaheng iniangkla sa panahon. Nang ipahayag ng Future for America ang Hulyo 18, 2020, bumalik sila sa isang yugto ng kasaysayan na katanggap-tanggap ang pagpapahayag ng panahon at sa gayon ay nagkasala sila, at sila'y pinaslang sa lansangan ng dakilang lungsod sa Apocalipsis kabanata labing-isa. Patay sa lansangan, kinailangan silang muling buhayin, gaya ng dalawang saksi makalipas ang tatlo at kalahating araw.

“Ang mga tuyong buto ay kailangang hingahan ng Espiritu Santo ng Diyos, upang sila'y mapakilos, na para bang sa pamamagitan ng pagkabuhay na mag-uli mula sa mga patay.” Bible Training School, Ika-1 ng Disyembre, 1903.

Sa mga naunang artikulo, ipinakita namin na ang mensahe ng apat na hangin na nagbubuhay-muli sa dalawang saksi ay ang mensahe ng Islam sa ikatlong Woe, at na ang mensaheng iyon ay ang mismong Sigaw sa Hatinggabi ng mga huling araw. Sabi ni Ezekiel, “bukod dito,” at sa gayon ay itinukoy niya na sa kasaysayang nagsasalarawan sa pagpapahayag ng Sigaw sa Hatinggabi, dalawang patpat, ang isa'y kumakatawan kay Efraim at ang isa'y kay Juda, ay pagdudugtongin upang maging isang bansa. Ang talinghaga ng sampung birhen ay natutupad sa mga huling araw, “ayon sa mismong titik,” gaya ng ito'y naganap sa kasaysayang Millerita. Sa panahong natupad ang Sigaw sa Hatinggabi sa kasaysayang Millerita, at muli, sa katuparan ng mga huling araw, ang “dalawang patpat” ay pinagdugtong at muling pagdudugtongin.

Ang dalawang patpat ay kumakatawan sa hilagang kaharian (Efraim) at sa timog na kaharian (Juda) ng sinaunang Israel. Naipakita rin natin na si William Miller ay inilalarawan sa pamamagitan ng tipo ni Elias, at na sa loob ng tatlo't kalahating taon ng tagtuyot si Elias ay pumaroon sa balo sa Zarephath.

At ang salita ng Panginoon ay dumating sa kaniya, na nagsasabi, Bumangon ka, pumaroon ka sa Zarephath, na nauukol sa Zidon, at tumahan ka roon; narito, iniutos ko roon sa isang babaing balo na panustusan ka. Kaya't siya'y bumangon at pumaroon sa Zarephath. At nang dumating siya sa pintuang-bayan, narito, ang babaing balo ay naroon, namumulot ng kahoy na panggatong; at tinawag niya ang babae, at sinabi, Isinasamo ko sa iyo, magdala ka sa akin ng kaunting tubig sa isang sisidlan, upang ako'y makainom. At samantalang siya'y paroroon upang kunin iyon, tinawag niya siyang muli, at sinabi, Dalhan mo rin ako, isinasamo ko, ng isang kapisasong tinapay sa iyong kamay. At sinabi niya, Buhay ang Panginoon mong Diyos, wala akong kahit isang munting tinapay, kundi isang dakot na harina sa isang banga, at kaunting langis sa isang sisidlan; at, narito, namumulot ako ng dalawang patpat, upang pumasok ako at ihanda iyon para sa akin at sa aking anak, upang aming kainin iyon, at pagkatapos ay mamatay. At sinabi ni Elijah sa kaniya, Huwag kang matakot; yumaon ka at gawin mo ayon sa iyong sinabi; ngunit gumawa ka muna roon ng isang munting tinapay para sa akin, at dalhin mo iyon sa akin; at pagkatapos ay gumawa ka para sa iyo at sa iyong anak. Sapagkat ganito ang sabi ng Panginoon, ang Diyos ng Israel: Ang banga ng harina ay hindi mauubos, ni ang sisidlang langis ay hindi kukulangin, hanggang sa araw na ipadala ng Panginoon ang ulan sa ibabaw ng lupa. At siya'y yumaon at ginawa ayon sa salita ni Elijah; at siya, at si Elijah, at ang kaniyang sambahayan, ay kumain ng maraming araw. 1 Hari 17:8-15.

Ang "maraming araw" sa nasabing sipi ay ang tatlo't kalahating taon na ginugol ni Ahab sa paghahanap kay Elias, at kumatawan ito sa isang libo dalawang daan at animnapung taon ng pag-uusig ng kapapahan. Tungkol sa "maraming araw" ng pag-uusig ng kapapahan, sinabi ni Jesus:

At malibang paikliin ang mga araw na yaon, walang laman na maliligtas: datapuwa't alang-alang sa mga hinirang ay paiikliin ang mga araw na yaon. Mateo 24:22.

Tuwirang itinutukoy ni Sister White ang pahayag ni Jesus hinggil sa 'mga araw na iyon' bilang panahon ng pag-uusig ng kapapahan.

Ang pag-uusig sa iglesia ay hindi nagpatuloy sa buong panahon ng 1260 taon. Sa Kaniyang habag sa Kaniyang bayan, pinaikli ng Diyos ang panahon ng kanilang maapoy na pagsubok. Sa Kaniyang ipinagpaunang pahayag tungkol sa 'dakilang kapighatian' na darating sa iglesia, ang Tagapagligtas ay nagsabi: 'Kung hindi paiikliin ang mga araw na yaon, ay walang laman na maliligtas; ngunit dahil sa mga hirang, ang mga araw na yaon ay paiikliin.' Mateo 24:22. Sa pamamagitan ng impluwensiya ng Repormasyon, ang pag-uusig ay nagwakas bago ang 1798." Ang Dakilang Tunggalian, 266, 267.

Yaong "maraming araw" na tinustusan ng balo si Elias ay siya ring "maraming araw" ng pag-uusig ng kapapahan na tinukoy ni Daniel.

At ang mga nakauunawa sa gitna ng bayan ay magtuturo sa marami; gayunma'y mabubuwal sila sa tabak at sa apoy, sa pagkabihag, at sa samsam, maraming araw. At kapag sila'y nabuwal, tutulungan sila ng munting tulong; ngunit marami ang kakapit sa kanila sa pamamagitan ng paglalangis. At ang ilan sa mga may unawa ay mabubuwal, upang subukin sila, at dalisayin, at paputiin sila, hanggang sa panahon ng wakas; sapagka't ukol pa ito sa panahong itinalaga. Daniel 11:33-35.

Ang "panahon ng kawakasan," na siya ring "takdang panahon" sa mga talata, ay 1798, at iyon ang nagtakda ng wakas ng pag-uusig ng kapapahan, gaya ng itinipo sa panahon ni Elias kasama ang balo sa Zarephath. Sa kasaysayang iyon, ang balo, na kumakatawan sa isang iglesyang walang asawa, ay tinukoy bilang ang iglesya sa ilang sa kabanata labindalawa ng Aklat ng Apocalipsis. Nagtitipon siya ng dalawang patpat, hindi isang patpat o sampung patpat, kundi dalawang patpat. Si Ezekiel ay dapat kumuha ng dalawang patpat, isa para sa hilagang kaharian ng Israel at isa para sa timog na kaharian ng Israel, at pagdugtungin ang mga iyon upang maging isang patpat. Ang dalawang kahariang iyon ay kapwa nangalat sa loob ng dalawang libo limandaan at dalawampung taon, ngunit ang pangako ng Diyos ay titipunin Niya sila. Ang babae ay nagtitipon ng dalawang patpat na pag-iisahin, at ginagawa niya ito "hanggang sa araw na ipadala ng Panginoon ang ulan sa ibabaw ng lupa."

Ang araw na nagsugo ang Panginoon ng "ulan" ay tumutukoy sa Sigaw sa Hatinggabi sa kasaysayan ng mga Millerita, na nagwakas noong Oktubre 22, 1844, nang ang Sugo ng Tipan ay biglang dumating sa templong kaniyang itinindig mula pa noong 1798 (ang wakas ng unang poot) hanggang sa Oktubre 22, 1844 (ang wakas ng huling poot). Sa panahong iyon, natupad ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na kinakatawan sa paglalarawan ni Ezekiel hinggil sa libis ng mga buto, nang ang dalawang kahoy ng hilagang at timugang mga kaharian ay pinag-isa upang

maging isang bansa, na may isang hari, sapagkat noong Oktubre 22, 1844, si Cristo ay pumaroon sa harap ng Ama at tumanggap ng isang kaharian.

Ang pagdating ni Cristo, bilang ating Dakilang Saserdote, sa Kabanal-banalang Dako para sa paglilinis ng santuwaryo, na ipinakikita sa Daniel 8:14; ang pagdating ng Anak ng Tao sa Matanda sa mga Araw, gaya ng iniharap sa Daniel 7:13; at ang pagdating ng Panginoon sa Kanyang templo, na ipinanghula ni Malakias, ay mga paglalarawan ng iisang pangyayari; at ito rin ay kinakatawan ng pagdating ng lalaking ikakasal sa kasalan, na inilarawan ni Cristo sa talinghaga ng sampung dalaga, sa Mateo 25. The Great Controversy, 426.

Tinanggap ni Cristo ang isang kaharian noong ika-22 ng Oktubre, 1844, gaya ng tinukoy sa aklat ni Daniel.

Nakita ko sa mga pangitain sa gabi, at narito, may isang tulad sa Anak ng tao na dumating na kasama ng mga alapaap ng langit; at lumapit siya sa Matanda sa mga Araw, at dinala nila siya na malapit sa harap niya. At ibinigay sa kaniya ang kapamahalaan, ang kaluwalhatian, at ang kaharian, upang ang lahat ng mga bayan, mga bansa, at mga wika ay maglingkod sa kaniya: ang kaniyang kapamahalaan ay isang walang hanggang kapamahalaan, na hindi lilipas, at ang kaniyang kaharian, yaong hindi mawawasak. Daniel 7:13, 14.

Kapag pinag-isa ang dalawang tungkod ni Ezekiel, magkakaroon sila ng iisang haring maghahari sa kanila.

At ang aking lingkod na si David ay magiging hari sa kanila; at silang lahat ay magkakaroon ng iisang pastol: lalakad din sila sa aking mga kahatulan, at iingatan ang aking mga palatuntunan, at isasagawa ang mga yaon. At sila'y mananahan sa lupain na ibinigay ko kay Jacob na aking lingkod, na tinahanan ng inyong mga magulang; at sila'y mananahan doon, sila, at ang kanilang mga anak, at ang mga anak ng kanilang mga anak, magpakailanman: at ang aking lingkod na si David ay magiging kanilang prinsipal magpakailanman. Ezekiel 37:24, 25.

Ang lahat ng mga propeta ay nagkakasundo sa isa't isa, at si Haring David ay si Cristo na pumaroon sa harap ng Ama noong Oktubre 22, 1844, at tumanggap ng isang kahariang pinagtipon mula sa dalawang kahoy ng Israel (ang hilagang kaharian) at ng Juda (ang timog na kaharian). Nagtapos ang pagkakawatak-watak ng dalawang kaharian sa loob ng apatnapu't anim na taon mula 1798 hanggang 1844, sapagkat ibinangon ni Cristo ang isang templong ginawang ilang at niyurakan. Nang maibangon Niya ang templo, kung magkagayo'y bigla Siyang pumaroon sa Kaniyang templo bilang ang Sugo ng Tipan, sa katuparan ng ikatlong kabanata ng Malakias. Sumasang-ayon si Ezekiel sa katotohanang iyon, sapagkat ang lahat ng mga propeta ay nagkakasundo sa isa't isa.

At si David na aking lingkod ay magiging hari sa kanila; at silang lahat ay magkakaroon ng isang pastol: sila'y lalakad din ayon sa aking mga kahatulan, at iingatan ang aking mga palatuntunan, at isasagawa ang mga iyon. At sila'y maninirahan sa lupain na ibinigay ko kay Jacob na aking lingkod, na tinirhan ng inyong mga ama; at sila'y maninirahan doon, sila, at ang kanilang mga anak, at ang mga anak ng kanilang mga anak, magpakailanman: at si David na aking lingkod ay magiging kanilang prinsipal magpakailanman. Bukod dito ay

makikipagtipan ako sa kanila ng kapayapaan; ito'y magiging isang walang hanggang tipan sa kanila: at itatatag ko sila, at pararamihin ko sila, at itatatag ko ang aking santuwaryo sa kalagitnaan nila magpakailanman. Ang aking tabernakulo ay sasa kanila rin: oo, ako'y magiging kanilang Diyos, at sila'y magiging aking bayan. Ezekiel 37:24-27.

Si Cristo ang nagtatayo ng templo.

At sabihin mo sa kaniya, Ganito ang sabi ng Panginoon ng mga hukbo: Narito, ang lalaking ang pangalan ay Ang Sanga; at siya'y sisibol mula sa kaniyang dako, at itatayo niya ang templo ng Panginoon: Siya nga ang magtatayo ng templo ng Panginoon; at tataglayin niya ang kaluwalhatian, at uupo at maghahari sa kaniyang trono; at siya'y magiging saserdote sa kaniyang trono; at ang payo ng kapayapaan ay sa pagitan nilang dalawa. At ang mga putong ay mapapasa kina Helem, Tobijah, Jedaiah, at Hen na anak ni Zephaniah, bilang alaala sa templo ng Panginoon. At ang mga nasa malayo ay paririto at magtatayo sa templo ng Panginoon, at inyong malalaman na ang Panginoon ng mga hukbo ang nagsugo sa akin patungo sa inyo. At mangyayari ito, kung inyong susundin nang buong sikap ang tinig ng Panginoon ninyong Diyos. Zacarias 6:12-15.

Si Cristo ang SANGA, at Kanyang ipinahayag na kung gibain nila ang Kanyang templo, ibabangon Niya ito sa tatlong araw; at sumagot ang mga Judio na apatnapu't anim na taon ang ginugol sa pagtatayo ng templo.

Kaya't sumagot ang mga Judio at sinabi sa kaniya, Anong tanda ang maipakikita mo sa amin, yamang ginagawa mo ang mga bagay na ito? Sumagot si Jesus at sinabi sa kanila, Wasakin ninyo ang templong ito, at sa loob ng tatlong araw ay ibabangon kong muli. Kaya't sinabi ng mga Judio, Apatnapu't anim na taon ang ginugol sa pagtatayo ng templong ito, at ititindig mo ba ito sa loob ng tatlong araw? Juan 2:18-20.

Si Cristo ay nagsasalita hinggil sa kaniyang katawan sa nasabing talata, ngunit ang lahat ng mga propeta ay higit na nagsasalita tungkol sa mga huling araw kaysa sa mga araw na kanilang kinabuhayan. Ang pagkabuhay na mag-uli ni Cristo sa ikatlong araw ay sumagisag sa pagkabuhay na mag-uli ng mga buto ng mga patay sa panahon ng pagbubuhos ng Espiritu Santo sa Sigaw sa Hatinggabi. Ang ulan na siyang paksa ng patotoo ni Elias ay nahayag sa rurok ng kaniyang pakikipagtuos sa mga propeta ni Baal at ni Ashtaroth. Noon ay ipinamalas na ang Diyos ni Elias ang tunay na Diyos, at gayundin na si Elias ang tunay na propeta.

Sa pagsapit ng unang kabiguan, nahayag na ang mga Protestante ay naging mga huwad na propeta, ayon sa huwarang ipinakikita ng mga propeta ni Baal at ni Astarot. Nagsimula noon ang panahon ng pag-antala, at humantong sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, na nagbunsod sa biglaang pagdating ni Cristo sa Kaniyang templo. Ang Sigaw sa Hatinggabi ay kinakatawan ng mensahe ni Ezekiel na nagpapabangon sa mga buto bilang isang makapangyarihang hukbo. Higit pa rito, sa panahong iyon (apatnapu't anim na taon), ang dalawang patpat ay dapat pag-isahin upang maging isang bansa, na may iisang hari.

At muling dumating sa akin ang salita ng Panginoon, na nagsabi, Bukod dito, ikaw, anak ng tao, kumuha ka ng isang patpat, at isulat mo rito: Kay Juda, at sa mga anak ni Israel na

kaniyang mga kasama; pagkatapos ay kumuha ka ng isa pang patpat, at isulat mo rito: Kay Jose, ang patpat ni Efraim, at para sa buong sambahayan ng Israel na kaniyang mga kasama; at idugtong mo ang mga iyon, isa sa isa pa, upang maging isang patpat; at sila'y magiging isa sa iyong kamay. At kapag ang mga anak ng iyong bayan ay magsalita sa iyo, na nagsasabi, Hindi mo ba ipapakita sa amin kung ano ang ibig mong sabihin sa mga ito? Sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Narito, kukunin ko ang patpat ni Jose, na nasa kamay ni Efraim, at ang mga lipi ng Israel na kaniyang mga kasama, at ilalakip ko yaon sa patpat ni Juda, at gagawin ko silang isang patpat, at sila'y magiging isa sa aking kamay. At ang mga patpat na pinagsulatan mo ay nasa iyong kamay sa harap ng kanilang mga mata. At sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Narito, kukunin ko ang mga anak ni Israel mula sa gitna ng mga Hentil, saan man sila naparoon, at titipunin ko sila sa bawat panig, at dadalhin ko sila sa kanilang sariling lupain; at gagawin ko silang isang bansa sa lupain, sa mga bundok ng Israel; at isang hari ang hahari sa kanilang lahat; at hindi na sila magiging dalawang bansa, ni mahahati pa man sa dalawang kaharian kailanman; ni hindi na nila dudungisan ang kanilang sarili sa kanilang mga diyos-diyosan, ni sa kanilang mga kasuklamsuklam na bagay, ni sa alinman sa kanilang mga pagsalangsang; kundi ililigtas ko sila mula sa lahat ng kanilang mga tahanang dako, na doon sila nagkasala, at lilinisin ko sila: sa gayo'y sila'y magiging aking bayan, at ako'y magiging kanilang Diyos. Ezekiel 37:15-23.

Ang dalawang patpat na tinitipon ng balo, bago ang ulan ni Elias sa panahon ng Sigaw sa Hatinggabi, ay ang hilagang at timog na mga kaharian ng Israel na nangalat at titipunin upang maging isang bansa sa Ika-22 ng Oktubre, 1844, nang nagsimula ang antipikal na Araw ng Pagbabayad-sala, sapagkat ang pangako ay na sa panahong iyon ay "lilinisin sila" ng Diyos. Ang paglilinis, na sumasagisag sa Paghuhukom sa Pagsisiyasat, ay nagsimula noon. Ang pagtitipon ng dalawang patpat na iyon ay dapat maunawaang wasto, sapagkat palaging inilalarawan ng Diyos ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito.

Noong 1844 ay natapos ang dalawang kaharian ng Israel, sapagkat noon ay naging iisang kaharian na sila, ang Israel na espirituwal, at mula noon ay isa na lamang silang bansa. Ang kasaysayang iyon ay inilarawan ng kasaysayan sa pasimula, noong sila'y naging dalawang bansa, na siyang kasaysayan ng paghihimagsik ni Jeroboam.

Ang kasaysayan ng huwad na sistema ng pagsamba ni Jeroboam ay dapat ding mailarawan sa wakas ng kanyang kaharian. Ang paghihimagsik ni Aaron sa pasimula ng sinaunang Israel, at ang paghihimagsik ni Jeroboam sa pasimula ng hilagang kaharian, ay kumakatawan sa paghihimagsik noong 1863; at ang 1863 ay malinaw lamang na nauunawaan kapag ang wakas ng kaharian ni Jeroboam, na kinakatawan ng pagsasanib ng dalawang patpat, ay ilinalapat din sa 1863. Sa gayon, malinaw na makikitang ang 1863 ay kinakatawan bilang isang salinlahing nagtindig ng isang larawan ng panibugho.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ngunit hindi lamang sa sanlibutan naaangkop ang pagwawangis na ito ng mga tuyong buto, kundi gayon din sa mga pinagpala ng dakilang liwanag; sapagkat sila man ay tulad ng mga kalansay sa libis. Mayroon silang anyo ng tao, ang balangkas ng katawan; ngunit wala silang

espirituwal na buhay. Gayunman, hindi iniwan ng talinghaga ang mga tuyong buto na basta't pinagdugtong-dugtong sa anyo ng mga tao; sapagkat hindi sapat ang pagkakatugma ng mga biyas at mga anyo. Dapat bigyang-buhay ng hininga ng buhay ang mga katawan, upang magsitindig sila nang tuwid at sumigla sa pagkilos. Ang mga butong ito'y kumakatawan sa sambahayan ng Israel, sa iglesia ng Diyos, at ang pag-asa ng iglesia ay ang nagbibigay-buhay na impluwensiya ng Espiritu Santo. Kinakailangang hingahan ng Panginoon ang mga tuyong buto, upang sila'y mabuhay.

Ang Espiritu ng Diyos, sa kapangyarihang nagbibigay-buhay nito, ay dapat nasa bawat tao, upang ang bawat espirituwal na kalamnan at litid ay mapakilos. Kung wala ang Espiritu Santo, kung wala ang hininga ng Diyos, nagkakaroon ng pamamanhid ng budhi at pagkawala ng buhay espirituwal. Marami sa mga walang buhay espirituwal ay may mga pangalan sa mga talaan ng iglesia, ngunit hindi sila nakasulat sa aklat ng buhay ng Kordero. Maaaring nakabilang sila sa iglesia, ngunit hindi sila kaisa ng Panginoon. Maaaring masikhay sila sa pagtupad ng isang tiyak na hanay ng mga tungkulin, at maituring na mga taong nabubuhay; ngunit marami ang kabilang sa mga may 'pangalang ikaw ay nabubuhay, at ikaw ay patay.'

Malibang may tunay na pagbabalik-loob ng kaluluwa sa Diyos; malibang ang hiningang nagbibigay-buhay ng Diyos ang bumubuhay sa kaluluwa tungo sa buhay espirituwal; malibang ang mga umaangkin sa katotohanan ay pinakikilos ng simulain na nagmula sa langit, hindi sila isinilang sa hindi nasisirang binhi na nabubuhay at nananatili magpakailanman. Malibang sila'y umasa sa katuwiran ni Cristo bilang kanilang tanging kasiguruhan; malibang tularan nila ang Kanyang pagkatao at magpagal sa Kanyang diwa, sila'y hubad, hindi nila suot ang balabal ng Kanyang katuwiran. Madalas na ipinagpapalagay na buhay ang mga patay; sapagkat yaong mga nagsisikap na isagawa ang tinatawag nilang kaligtasan ayon sa sarili nilang mga kaisipan ay hindi gumagawa sa kanila ang Diyos upang magnais at gumawa ayon sa Kanyang mabuting kalooban.

"Ang uring ito ay angkop na kinakatawan ng libis ng mga tuyong buto na nakita ni Ezekiel sa pangitain." Review and Herald, Enero 17, 1893.